

SALUKI

Kjære salukivenner

Det er en stund siden vi var ferdig med årsmøtet og valgene til de forskjellige utvalg. Salukiutvalget fortsetter arbeidet sitt i år med de samme ildsjelene som i fjor og er fulltallig med syv personer. Det er gøy å jobbe for rasen vår når vi er et så godt team og alle bidrar positivt.

Utvalget synes det er viktig med fokus på helsen hos vår rase. Til årsmøtet fremmet vi et forslag om innføring av krav for å få registrert et valpekull i NKK. Alle salukier registrert i NKK som brukes i avl i Norge, skal NCL-testes før paring, og resultatet skal registreres i Dogweb. I tillegg fraråder utvalget på det sterkeste avl på bærere av NCL. Dette forslaget ble enstemmig vedtatt på generalforsamlingen, noe som er veldig positivt for rasen vår. I ettertid ble det stilt en del spørsmål angående registreringen, og vi belyser problemstillingen, noe du kan lese her i bladet og på vår hjemmeside.

Vi er i full gang med forberedelser til Salukispeialen vår i september. Det er mange tråder som skal nøstes sammen for at arrangementet skal gå i boks, og vi håper på stor oppslutning fra både oppdrettere og resten av salukifolket. Det er denne dagen vi skal vise mangfoldet i rasen vår. Vi er glad for at Cecilia Andersson har sagt ja til å dømme våre hunder.

Vi håper at «alle mann» dukker opp på spezialen og nok en gang bidrar til den flotte salukifesten. Vi i utvalget gleder oss! Vi tar gjerne imot premier til spezialen og håper at dere sponser finaleroster. Dette er et godt bidrag til utvalgets økonomi.

Ta kontakt med vår kasserer og materialforvalter Anne-Grethe Kleffelgård om du vil bidra.

Vi er for lengst ferdig med vårens pinseutstilling på Gran. Nok en gang har salukiene visst seg fra sin beste side blant de andre myndene og kapret pallplasser i finalene. På Greyhoundklubbens dag gikk saluki helt til topps - Aziz Qitarah vant Best in Show!

Dagen etter, på Norsk Myndeklubbs dag, fulgte flere gode finaleplasseringer. Famerelle Aranel ble BIS 3, Amasoneland's Peer Gynts Serenade ble BIS 3 Veteran. Dhawati Aisha Ramad ble BIS 3 Bruks begge dager. Vi gratulerer!

Fullstendige resultater finnes på vår hjemmeside.

I dette nummeret er det også litt om LC. Janne Flusund, en relativt ny deltaker med saluki, skriver om sin LC-reise. Sesongen er i gang, nye hunder tar lisenser og deltar på LC-prøver. Vi håper at den dårlige oppslutningen som har vært en trend de siste årene, snur til det positive.

Vi fortsetter også med siste del av artikkelen «Country of Origin». Vi håper at det har vært en lærerik artikkelserie og hyggelig lesning.

Ønsker alle en fortsatt fin sommer og høst og håper vi alle sammen ses på spezialen.

Hilsen Renata, på vegne av Salukiutvalget

OFTE STILTE SPØRSMÅL OM NCL

Salukiutvalget jobber for tiden med en sak som omhandler testing av NCL før avl, og dette var oppe på generalforsamlingen til Norsk Myndeclubb (NMK) i 2023. På generalforsamlingen ble det enstemmig vedtatt at det skal jobbes for at det blir et krav for å få registrert et valpekull at foreldredyrene er testet for NCL, og at resultatet er registrert hos NKK.

I den forbindelse ser vi at det er flere spørsmål og misforståelser vi ønsker å oppklare. Derfor har vi satt sammen denne oversikten over ofte stilte spørsmål og svar.

Om du har andre spørsmål, ønsker vi gjerne at du tar kontakt med oss på e-post: salukiutvalget@myndeklubben.no.

Hva er NCL?

NCL står for Neuronal Ceroid Lipofuscinose og blir også kalt for hjernesvinn. Syke hunder vil begynne å vise symptomer rundt 11 måneders alder og dør innen de er to år gamle. Symptomene er

personlighetsforandringer, nedsatt syn, ustøhet, hodeskjelvinger, kramper og lammelser, de viser frykt i kjente miljøer og kan bli redd skygger og stillestående gjenstander.

SALUKI

NCL er en autosomal recessiv sykdom, som betyr at begge foreldrene må være bærer av det syke genet for at valpene kan få sykdommen. To bærere vil få avkom som er gjennomsnittlig fordelt med 25 % valper med begge delene av det syke genet (syke), 25 % valper uten det syke genet (fri) og 50 % valper med én del av det syke genet og én del uten (frisk, men bærer). Om én av foreldrene er bærer og den andre er fri, vil fordelingen bli gjennomsnittlig 25 % bærere og 75 % fri.

Paring av to bærere strider mot NKK sine etiske retningslinjer og dyrevelferdsloven.

Se punkt 5 her:

<https://www.nkk.no/etiske-grunnregler/category1025.html>

Mer informasjon om NCL på vår side:
<https://saluki-norway.com/om-saluki/helse/neuro-nal-ceroid-lipofuscinose>

Hva betyr det om testen blir et krav for å få registrert et valpekull?

Om kravet blir vedtatt hos NKK, betyr det at alle som ønsker å avle på en saluki, først må teste om hundene de ønsker å pare, er bærer av NCL. Resultatet må også registreres hos NKK for at valpekullet skal kunne registreres. Testen må bli tatt på begge foreldredyr før paringen finner sted. Om begge foreldrene er fri, vil også valpekullet automatisk bli registrert som fri pga. avstamning. Disse valpene vil da ikke måtte testes om de skal brukes i avl senere. Om én av foreldrene er fri og den andre bærer, vil ikke valpene få kjent NCL-status og må testes dersom de skal brukes i avl. For mer informasjon fra NKK, se punkt 6.5 (Raser med tilleggskrav for registrering av valper -> Krav til kjent DNA status) her: <https://www.nkk.no/getfile.php/13193702-1678791406/Dokumenter/Registrering/Regler%20for%20registrering%20av%20hund.pdf>

Blir det et forbud mot å bruke bærer av NCL i avl?

Nei, det vil kun bli et krav at begge foreldredyrene er testet for NCL, og at minst én av disse er fri. Dette er for å være sikker på at to bærere ikke blir paret og kan lage syke hunder.

Er det et krav om å teste nå?

Nei, frem til det blir vedtatt hos NKK, er det ikke et krav om å teste avlsdyrene for NCL. Det er likevel sterkt anbefalt at det testes før avl, og for å legge ut et valpekull på vår side må man svare

på om det er gjennomført test eller ikke.

Hva med foreldredyr fra utlandet?

Utenlandske hunder registrert i land tilsluttet Nordisk Kennelunion (NKU) - Sverige, Finland, Danmark eller Island - kan få overført sitt resultat dersom dette allerede er registrert i hjemlandet. For at valpene automatisk skal bli satt til fri pga. avstamning (om begge foreldrene er fri), må resultatet være registrert hos NKK før valpekullet registreres.

Hunder registrert i land utenfor NKU kan få registrert at DNA-test foreligger med kjent status, men ikke selve resultatet. Valper etter en hund fra disse landene vil ikke kunne bli registrert som fri pga. avstamning og må testes om de skal brukes i avl.

NKK setter reglene for dette, for mer informasjon se punkt 6.6 (Registrering av helseresultater) her: <https://www.nkk.no/getfile.php/13193702-1678791406/Dokumenter/Registrering/Regler%20for%20registrering%20av%20hund.pdf>

Kan man pare en norsk tisper som er bærer, med en utenlandsk hann som er fri?

Om hannen er registrert i et NKU-land, vil prøven kunne overføres til NKK (se forrige spørsmål), og da gjelder de samme reglene som for norske hunder. Om hannen derimot er registrert i et land utenfor NKU, eller det benyttes importert sæd, slik at status kun er kjent, må tispene være fri.

Se avsnittet «Krav til kjent DNA-status» under punkt 6.5 (Raser med tilleggskrav for registrering av valper) her: <https://www.nkk.no/getfile.php/13193702-1678791406/Dokumenter/Registrering/Regler%20for%20registrering%20av%20hund.pdf>

Hva med de som er testet uten at det er registrert hos NKK?

DNA-resultatet kan etterregistreres dersom en hund er testet uten at det er bestilt skjema for registrering hos NKK på forhånd. Det forutsetter at NKK sitt krav om ID-sjekk av hunden er gjort av veterinæren som utførte prøven.

Skjema for registrering hos NKK bestilles som vanlig, og veterinæren som utførte prøven, må signere skjemaet sammen med hundens eier. Deretter sendes det signerte skjemaet sammen med resultatet til NKK som vanlig.

SALUKI

For at et valpekull skal bli registrert som fri pga. avstamning, må resultatet være registrert hos NKK før valpekullet registreres.

Om veterinæren ikke har gjennomført ID-sjekk av hunden under prøven, vil ikke resultatet kunne registreres hos NKK, og det må eventuelt tas en ny test for å kunne få registrert resultatet.

Hvordan tester man for NCL?

1. Logg inn på «Min side» hos NKK. I menyen klikker du deg inn på Helse -> Bestill helseundersøkelser.
2. Velg hunden det gjelder, skjematype «Hjernesvinn (Neuronal Ceroid Lipofuscinose NCL8)» og eventuelt klinikk og veterinær om du allerede har dette klart. Kjøp og betal for skjemaet.
3. Du trenger også et skjema fra NMBU (Norges miljø- og biovitenskapelige universitet) for selve testen. Der har du to alternativer:
 - a. Last ned og skriv ut skjemaet for Saluki NCL DNA test her: <https://www.nmbu.no/tjenester/laboratorietjenester/genetisk-diagnostikk-og-blodtyping/skjema-til-blodpr-ver-/node/2506>. Da må det bli tatt blodprøver hos veterinæren.
 - b. Bestill svaber (spesielle bomullspinner for spyttprøver) fra dogdna@nmbu.no. Da mottar du svaber og skjema i posten. (Det er det samme skjemaet som du laster ned selv.)
4. Ta med skjemaene fra NKK og NMBU, og eventuelle svaber, til veterinæren.
5. Veterinæren sjekker ID og tar DNA-prøven enten ved blodprøve eller med svaber. Veterinæren sender prøven og NMBU-skjemaet til laboratoriet. NKK-skjemaet skal du ha med deg hjem, det skal ikke sendes sammen med prøven.
6. Du mottar resultatet på e-post fra NMBU når dette er klart.
7. Skann det signerte NKK-skjemaet og send dette sammen med resultatet til dna@nkk.no.
8. Du får bekreftelse fra NKK når resultatet er registrert.

OBS! Det er viktig at ID-nummer er sjekket av veterinæren og registrert på skjemaet, hvis ikke kan ikke resultatet registreres hos NKK. Finn mer informasjon her: <https://www.nkk.no/dna-tester/category966.html>

Hva koster testingen?

Skjemaet fra NKK koster kr 350,-
Svaber koster kr 187,50
Laboratorietest hos NMBU koster kr 750,-
Prøvetaking/blodprøver varierer fra veterinær til veterinær. Ta kontakt med din veterinær for pris.

Kostnaden for registrering hos NKK (kr 350,-) får du nå dekket av Salukiutvalget. Se info her om hvordan du får tilbake kostnaden: <https://saluki-norway.com/73-helse/3188-rutiner-for-sentral-registrering>

Hvorfor ønsker Salukiutvalget krav om testing før avl?

Det er foreløpig få kjente tilfeller av syke hunder med NCL, men ettersom det forekommer lite testing, har man heller ikke noen innsikt i hvor utbredt bærere er. Uten denne innsikten risikerer man at det avles frem flere bærere uten at man har oversikt, og med det øker også risikoen for at man senere parer to bærere og får syke hunder. Dette er selvsagt ikke ønskelig, og ettersom det hele kan unngås med en enkel og billig test som kun må tas én gang per avlshund, mener vi dette burde være et krav før det avles på en hund.

Hva er Salukiutvalget sin innstilling til å bruke bærere i avl?

Salukiutvalget ønsker på generelt grunnlag at bærere ikke benyttes i avl om det finnes friske alternativer. Dette er fordi vi nå har en unik mulighet til å minimere forekomsten av NCL på et tidlig stadium før vi havner i en situasjon som enkelte andre raser, der forekomsten av en sykdom er så høy at man har problemer med å finne passende avlsdyr.

Hva med andre sykdommer hos saluki?

Denne saken omhandler kun NCL. Enhver oppdretter forventes å sette seg inn i helsen til hundene de benytter i avl, og at det ikke brukes syke hunder i avl uansett sykdom.

Hva gjør salukiutvalget videre i denne saken?

Nå som forslaget er vedtatt på generalforsamlingen til NMK, vil utvalget fortsette å følge opp saken mot NKK via NMK.

Vi vil også jobbe for at registreringen av DNA-resultatet hos NKK skal bli gratis.

Salukispesialen 2023

Dato: Lørdag, 09. september
Sted: Drammen Hundepark,
Gartneriveien 5, 3057 Solbergelva
Dommer: Cecilia Andersson, England/Sverige
Kennel Barakisch

Velkommen til årets Salukifest!

Salukiutvalget inviterer til Salukispesial hvor våre vakre hunder står i sentrum. Spesialen 2023 skal igjen avholdes i Drammen Hundepark og arrangeres samtidig med NMK sin Høstutstilling på søndag. Det betyr at det er mulighet til å vinne to cert denne helgen!

Vi har invitert Cecilia Andersson fra England. Hun har bokstavelig talt "vokst opp" i kennel Barakisch i Sverige. Hennes mor Elisabeth har drevet oppdrett på både kort- og langhåret saluki helt siden 1971. Cecilia er en autorisert dommer for saluki i England og har aldri dømt i noen av de nordiske landene. Det blir spennende å få hennes bedømmelse av våre hunder.

Velkommen skal dere være alle som en! Vi i Salukiutvalget gleder oss!

Priser:

Offisielle klasser: 420,-
Fra og med tredje hund med samme eier, halv pris per hund.
Rabatten regnes fra og av laveste avgifter, men gjelder ikke valper.
Avl og oppdretterklasser skal ikke meldes på elektronisk, vi tar påmelding i sekretariatet på utstillingsdagen.

Uoffisielle klasser:

Valper 300,-
Monorkid* 150,-
Barn og hund 50,-
* For hannhunder som ikke har testiklene på plass.

Det vil bli avholdt konkurranser om beste bevegelser, beste par, beste hode og uttrykk.

Kun elektronisk påmelding via DogWeb. Frist: 21. august 2023

Betaling: Anne Grethe Kleffelgård. Mobil: (+47) 911 88 558
Kontonr: 1503 27 52974

Opplysninger: Renata Ewa Goel. Mobil: (+47) 998 99 404

**Gaverosetter/
gavepremier:** Salukiutvalget tar med glede imot gavepremier til Spesialen og som i fjor kan enkelt-
personer eller oppdrettere sponse rosettene til finaleklasser. Ta kontakt med Anne
Grethe Kleffelgård på mail: agk.mobil@gmail.com eller mobil: (+47) 911 88 558

Mer informasjon om utstillingen finnes på vår hjemmeside: www.saluki-norway.com

NYE REGISTRERINGER

Ny import

Sommarvindens Black Delight, hannhund, født 1. juli 2022.

Farge: Sort/krem.

Eier: Inger Hyllene.

Oppdretter: Maja Erwinsdotter Anselmsson, Sverige

Nye championer

Snej's Alan Titchmars

f. 20. mars 2021

Eier: Marit Olsen

Oppdretter: Titti og Knut Hamre

Sinaxs Elmira

f. 19. april 2021

Eiere og oppdrettere:

Geir Land og Kenneth Karlsen

Baklava's X-MAS Shining Star

f. 24. desember 2020

Eier: Kristian Viken

Oppdretter:

Monica Nilsson og Linda Arbliden, Sverige

LC-reisen

Av Janne Flusund

Min reise inn i LC-miljøet startet med at jeg dukket opp der de hadde treninger, for å se på alle de fine myndene. Etter at jeg oppdaget mynden og de flotte bevegelsene, så var det vel egentlig lite som kunne holde meg unna en titt på LC-banen.

Jeg startet min første mynde på LC-banen for over ti år siden. Jeg tok med meg italieneren min Micah på LC-treninger, deretter gikk det fort videre til en lisens. Han kom på 4. plass med hele 83,5 poeng på høstprøven, bare 16 måneder gammel. Det var uvant for meg den gangen å trene hund uten å prøve å få han til å forstå eller lære noe nytt, for dette gjør de helt på instinkt.

Det er fantastisk å se de ulike mynderasene løpe, med øynene fokusert på byttet og kroppen i kraftfulle, lange og smidige sprang som flyr over bakken. Det er også hyggelig å møte andre myndeentusiaster og dele erfaringer og råd. Vi ble møtt av en gjeng med engasjerte mennesker her på Øst-

Janne og Nomi med cert-rosetten

landet som lærte meg det grunnleggende om LC. Jeg vil gjerne takke alle som står på og arrangerer treninger og prøver.

Salukiens lange historie fascinerer meg. Hvordan dens eleganse og verdighet har blitt bevart gjennom århundrene. En ledsager for mange mennesker i ulike kulturer og tider. Man kan se spor etter lignende hunder i kunsthistorien helt tilbake til antikken. Jeg har nå to salukier, én som jeg konkurrerer med i lure coursing. Hun elsker å løpe etter lureharen og viser sine fantastiske egenskaper på banen.

Nomi (NO DK CH Sommarvindens Star Light) fant vi for fire år siden på et sommerlig sted sør i Sverige. Stjerna vår har gjort det veldig bra på LC-banen.

Da hun var valp, fikk hun leke med en slitt gammel lure-hare som vi hadde fått en gang vi var og så på en LC-trening. Leker som kan dras langs bakken, er fremdeles en favoritt.

Da hun var over seks måneder, kunne hun prøve seg på en kort rettbane. Hun viste stor interesse for lure-haren og fikk lett lisens da hun var passert ett år. Den eneste utfordringen var å få meldt på i tide. Det må være tilgang på en passende mark, dommere og autoriserte personer som kan styre lure-haren. Vi visste det var kamp om plassene. Derfor slo vi på alle varslinger på Facebook og fulgte med på enhver oppdatering. Vi ventet på øyeblikket da påmeldingen åpnet, og var klar til å melde oss på så fort vi kunne.

På høstprøven i fjor møtte vi opp med Nomi, spent på hvordan det skulle gå. Det ble en lang dag med gjørme og regn. Da det nærmet seg vår tur, begynte det å kile i magen. Da vi kom inn på banen, var Nomi klar og fokusert. Hun visste nøyaktig hva hun skulle gjøre. Hun fløy etter lure-haren som om hun aldri hadde gjort noe annet, selv om hun ikke hadde løpt LC stort mer enn vi kan telle på én hånd.

I april i år sto vårprøven i Trøgstad for tur. Vi sto opp halv seks og reiste av gårde, spent igjen. Var det bare flaks sist? Det hadde vært strålende sol hele uken, men søndagen kom det store mengder

Min vakre venn, du løper som vinden over mark og eng.

Du fanger mitt blikk med ditt skarpe syn.

Du bærer din historie i hvert et trinn.

Du er en jeger, en løper.

Du er min mynde.

nedbør. Atter en gang ble det en lang dag med mye gjørme og regn. Flygehunden vår slo til igjen, og vi kunne ta med oss hjem cert nr. to!

For å unngå skader er det svært viktig å holde hunden i god form, sørge for god oppvarming før et løp og gå hunden ned etter løpet. Det er også viktig å klippe klør så de ikke er for lange når de skal løpe LC. Jeg er ikke fan av CL-bane (Continuous Loop). Det vil si at linen er lagt opp slik at de kan kjøre lure-haren frem og tilbake istedenfor å dra opp lina for hvert løp. Det blir mindre venting, men hundene kan risikere å snuble i lina. Vanligvis er det bare en enkel line som legges opp for hvert løp, og da er lina alltid foran hundene.

De viktigste egenskapene for LC er fart, smidighet, entusiasme, jakteevne og utholdenhet. Men vi trenger ikke å trene på dette, de gjør dette selv

helt instinktivt. Det vi fokuserer på, er å holde dem i god fysisk form ved å la de løpe fritt, gjerne i kupert terreng i skogen.

Det er ingen fordel å trene for mye på LC-banen, siden de kan bli «bane-smarte». De kan lære seg hvor lure-haren kommer i mål, og da kutte svinger eller løpe rett i mål. Da vil de ikke få så mye poeng.

Vi har hatt en fantastisk reise så langt, men vi er ikke ferdig ennå. Nå gleder vi oss til neste konkurranse. Vi skal fortsette å ha det gøy sammen.

Dersom du er nysgjerrig på lure coursing, anbefaler jeg deg å ta en tur innom en trening og se på de imponerende hundene i fullt sprang. Det arrangeres prøver og treninger både på Østlandet og i Trondheim.

Nomi på lisensløp

Country of Origin - del 3

Her følger det siste intervjuet fra artikkelen om den opprinnelige salukitypen som ble påbegynt Sommer-Mynden 2022.

Micaela Lehtonen - kennel Qashani

Vem är Micaela Lehtonen?

Jag är en snart 50-årig finsk käring som bor i södra Finland och föder upp saluki från ursprungslinjer. Halva slakten är hundtokiga och vi har uppfödare i flera mänskogenerationer fast största delen har haft taxar, som jag därmed växte upp med. Jag blev förälskad i salukirasen redan som liten flicka men hade inte de rätta förhållandena till en egen saluki förrän 1996. Mina första tre salukin var från västerländska linjer och uppfödda på kennlarna El Hamrah, Dyanitos och Ibriz. I februari 2000 importerade jag min första «ökensaluki» och på den

Micaela med en röd hanne i Damascus

Basma, import från Syrien, född 2003 i Hama-trakten Uppfödare: Sobhi Ghanname. Ägare: Micaela Lehtonen. Mor till Qashani T- och K-kullarna. Foto: Dana Vacla Vikola

vägen är det. Jag har sedan dess importerat flera ursprungssalukin och har hittills fött upp 10 kullar - den första föddes 2003 och den senaste 2017. Jag hoppas ha valpar igen snart om allt går väl.

Hur vaknade ditt intresse för COO-linjer?

Jag förelskade mej i rasen när jag var åtta år och min mormor gav mej de svenska Kicki-böckerna där Kicki hade äventyr med sina salukin. Eftersom hennes första saluki, Tazi, var från Saudi Arabien så blev jag med ens fascinerad inte bara av rasen utan också dess utsprung och läste allt jag fick tag på som gällde ämnet. Så jag hade det i bakhuvudet från första början och drömde alltid om att kunna importera en saluki från ett utsprungsland. Jag skrev otaliga mängder brev världen runt till folk som hade erfarenheter av COO-saluki och ble allt mer intresserad.

Efter många om och men anlände min första ursprungsimport Farha i februari 2000. Hon var då nio månader gammal och tog suveränt över flockledarskapet trots att mine västerländska salukin, och taxar, var äldre, den äldsta redan åtta år. Farha var en fantastisk saluki på alla sätt och fortfarande en av mina idealsalukin. Mina västerländska salukin var underbara dom med men Farha var liksom mer på alla sätt - mer kompakt byggd, mer intensivt temperament, mer samarbetsvillig - jag tyckte hon var som ett salukikoncentrat och så ser

Min Basma i Syrien vid 1½ år.
Foto: Basil Jadaan

jag COO-salukis fortfarande. Farha cementerade min kärlek för ursprungssalukiena, och kärleken till rasen - och speciellt COO - har inte minskat under årens lopp.

Det verkar svårt att definiera vad som är ursprungslinjer. Tänker uppfödare av COO olika? Har inte kennelklubbarna någon definition?

Ja det är lite svårt. Jag har brottats med det eftersom jag 2003 grundade en ökensalukiklass till vår årliga inofficiella Saluki Show och då ville de givetvis att jag skulle specificera vem som hörde till den klassen. Det var svårt minsann. Jag har en finsk Qashani-grupp där folk som har hundar av mig kan diskutera saker. Förutom dem finns där några andra som är allmänt intresserade och sedan några andra finska salukiuppfödare som har använt COO-linjer och under årens lopp har vi diskuterat det flera gånger.

Vi har lite olika åsikter ibland, det är kul och intressant. T.ex. när vi diskuterade just ökensalukiklassen på Saluki Show. För 3-4 år sedan funderade jag på att ändra definitionen på hundar som kan delta i den klassen. Ursprungligen definierade vi deltagandet så, att det skulle vara saluki som är importerade från ursprungsländer och som inte (så vitt man vet) har sk. västerländska salukis i en 3 generations stamtavla (om en sådan finns). Sen när det för några år sedan började finnas mera salukin i Finland som är en blandning av ursprungs-

och västerländska linjer började jag fundera på att bredda definitionen så att också dom kunde delta i ökenklassen. Intressant nog var största delen av mina bekanta av åsikten att definitionen inte skulle breddas utan hållas som den är. De tyckte att det skulle strida med den ursprungliga ide'n av ökenklassen, vilken var att visa upp ursprungstyper och påminna om hurdana dom är och hur stor variation dom representerar. Efter många om och men och mycket diskussion kom vi överens om att hålla definitionen som den var.

Liten valp i Khan Shaikhoon.
Foto: Micaela Lehtonen

Farha al-Faifa, import från Negevöknen, Tel Shva, Israel. Född 1999. Uppfödare: Sultan Abu Rekiek. Ägare: Micaela Lehtonen. Mor till Qashani H-kullen. Foto: Paula Heikkinen-Lehkonen

Kompakt långhårig hane i Sawran.
Foto: Micaela Lehtonen

SALUKI

Kennelklubbarna har inte definierat dem och det tycker jag definitivt de inte ska göra heller. I USA finns ju SPDBS registret (Society For the Preservation of the Desert Bred Saluki), som registrerar ursprungsimpporter och deras diverse avkommor tills någon av avkommorna fyller kraven för AKC-registrering. AKC kräver att ursprungssalukin/salukin helt eller delvis från ursprungslinjer ska ha 3 generationer registrerade i SPDBS eller FCI för att dom ska kunna få AKC-registrering (AKC = Amerikanska kennelklubben).

För att få SPDBS registrering måste salukin genomgå inmönstring som görs av tre saluki uppfödardomare. Tidigare skulle det vara en utställningsdomare, en OFC/L-C domare (OFC = open field coursing, L-C = lure-coursing) och en salukiuppfödare med erfarenhet av ursprungssalukin (på det sättet var jag faktiskt en inmönstrare för en COO saluki när jag var i USA), men sedermera

vill jag minnas att det har ändrats så att alla tre domarna måste vara utställningsdomare och salukiuppfödare. Helt säker är jag inte.

Kennelklubbarna lägger sig inte i vad som utgör en COO saluki eller en COO descent saluki utan mer vad som kan registreras eller inte. Det där med terminologin är mera vad vi använder till vardags för att beskriva hurdana linjer en saluki representerar.

Vad är då skillnaden mellan ursprungslinjer och den västerländska salukin?

Ökenklassen på Saluki Show ser jag inte som ett sätt att understryka skillnader mellan och ursprungligt utan ett sätt att påminna om ursprunget av det västerländskt västerländska och förhoppningsvis på så sett utvidga folks perspektiv och påminna om ursprungliga drag som är värda att förvaras också i de västerländska linjerna.

*Kuperat hane i Sawran.
Foto: Micaela Lehtonen*

*Tikar i Khan Shaikhoon.
Foto: Micaela Lehtonen*

*Kuperat hane med svart mask nära Aleppo.
Foto: Micaela Lehtonen*

*Kuperat släthår i Zirbeh.
Foto: Micaela Lehtonen*

 SALUKI

Skillnader mellan populationer är ju inte så entydiga. Olika populationer kan sägas ha procentuellt mer av ett eller annat drag men det är alltid då fråga om generalisationer. Dom är ju alla samma ras och det är bara lite olika avelsmetoder och avelsmål som gör att någon egenskap är procentuellt sett vanligare i en population än en annan. Mera har dom gemensamt än inte. Men vissa generalisationer tycker jag man kan göra.

Till utseendet kan dom vara lite mindre «flotta» och mera anspråkslösa - mindre behäng, mindre vinklar, mera kompakta och förenklade liksom. Lite mer pragmatiskt än eleganta ihopsatta liksom. Nospartier kan ofta vara lite kortare och/eller grövre, svansar är ofta lite kortare och bärs högre – där vi i väst ofta har velat att svansen bärs lågt har man sedan århundraden i ursprungsländerna ofta uppskattat en svans som bärs högt och ofta t o m lite på kringla. Man ser det förutom i nutidens sa-

lukin också i antik konst, inklusive flera hundra år gamla dikter, som talat om svansar som bärs högt som en fana, en sabel eller en skorpions stjärt. Min egen teori är att det beror på att man ville ha salukin som var självsäkra och intensiva. Skallar är ofta lite grövre och bredare, ögon kan vara ljusare, tassar en aning rundare eller ser så ut pga mycket väl välvda tår. Kroppsproportioner kan vara kortare och underlinjer stramare, osv. Men som sagt, variationen är ju stor både i ursprungs- och västerländska populationer och alla egenskaper finns i någon mån i alla populationer. Men så där förenklat så är ursprungssalukina mera som verktyg än prydnader - fast dom är vackra också förstås!

Temperamentskillnader är ju också mest individuella egenskaper men om man vill generalisera så tycker jag det är rätt vanligt att ursprungssalukina är mera kontaktsökande och samarbetsvil-

Två tikar utanför Aleppo, den längre bak med bara ett öra kuperat. Foto: Micaela Lehtonen

Grizzle hane i Khan Shaikhoon. Foto: Micaela Lehtonen

Långhårig hane i Damaskus. Foto: Micaela Lehtonen

En kuperad och en okuperad saluki i Khan Shaikhoon. Foto: Micaela Lehtonen

SALUKI

liga och «mera hundar än katter» liksom. Mindre förnåma och eteriska än många västerländska salukin jag känner och de kan ofta också vara mer dominanta med främmande hundar av sitt eget kön. Men som sagt, alla dessa är grova generalisationer.

Hur länge kan man säga att man har en saluki med ursprungslinjer, när blir den västerländsk? Det är en mycket bra fråga, som vi har debatterat många gånger i min Qashani-grupp. Vi har fortfarande inte hittat ett bra svar.

Om man föder upp med bara ursprungsimporter, när blir hunden en västerländsk saluki? Ja det vet vi fåglarna. Jag föreslog någon gång att det skulle vara när 3 generationer fötts upp i väst utan att man infört en ny ursprungsimport i stamtavlan,

*Melik Jasiim, import från USA, född 2009, son till iranska importen Nazee och sonson till iranska importerna Sarban och Sheyda.
Foto: Micaela Lehtonen*

Haröron i fönstergallret - en slags poängtävla i Sawran. Foto: Micaela Lehtonen

men en del menade att de ursprungliga egenskaperna nog ändå skulle dominera i det fallet också. Jag HOPPAS dom har rätt, men jag VET inte. Och en rent konstgjord definition skulle det vara förstås, men det är dom flesta definitionerna antar jag.

Ju längre man kommer från ursprunget antingen på fädernet, mödernet eller både och, desto blir det svårare att definiera om individen är en ursprungssaluki eller en saluki från ursprungslinjer eller en saluki delvis från ursprungslinjer. Tur nog är det ju sällan man behöver definiera till vardags, så semantiken kvittar nog slutligen och var och en kan definiera det som de tycker. Främst kommer det ju bara upp när det gäller någon mera officiell definiering som i fallet av ökensalukiklassen på den inofficiella utställningen där det finns andra specialklasser också som Bästa Slåthår eller Bästa Particolor eller Bästa Rörelser etc. Sist och slutligen är dom ju alla salukis.

Hur fungerar import till Finland?

I Finland är det i praktiken så att när en saluki importeras från ett ursprungsland utan FCI-registrering så måste den genomgå inmönstring här också. Här innebär det att två utställningsdomare (helst sådana som också är salukiuppfödare) som rasklubben utsett gör skriftlig kritik av hunden. Dvs. dom går igenom hunden helt som på utställning och ger sedan sitt skriftliga utlåtande. Sedan ger rasklubben sitt utlåtande och efter det skickar man en ansökan till Finska Kennelklubben och ber att få hunden registrerad.

Den registreras sedan i ER-registret. Finska kennelklubbens FCI-register är FIN-registret men det

*Min Khattaf i Damaskus när han var 5 månader.
Foto: Micaela Lehtonen*

SALUKI

har ett «underegister», ER-registret, som är ett specialregister för hundar som inte har tre generationer registrerade i FCI. Salukin i ER-registret är salukin på alla sätt som de FIN-registrerade och tävlar i samma klasser och tävlingar i alla FCI-länder som andra salukis, men dom kan bara ta emot nationella cert, inte internationella CACIB/CACIL. När den ER-registrerade hundens avkommor har tre generationer registrerade i ER-registret flyttas de automatiskt till FIN-registret och kan då motta också CACIB/CACIL.

Jag har importerat ett par salukin från Israel som var FCI-registrerade där samt en från Qatar som var FCI-registrerad i Bahrain, så dom behövde inte inmönstras i Finland eftersom dom var inmönstrade i Israel och Bahrain. Likaså importerade jag en son till två Bahrain-importer från Frankrike och han var också färdigt inmönstrad. Mina tre importörer från Syrien och Turkiet är inmönstrade här i Finland, den turkiska också i SPDBS. Jag importerade en hane från USA vars mor var från Iran och far var en son till två iranska importörer. Han var inmönstrad i SPDBS men eftersom FCI inte erkänner SPDBS-registret måste han också inmönstras skilt i Finland. Eftersom jag tenderar att använda så fåsakt ursprungsblod som möjligt så tenderar största delen av mina kullar vara ER-registrerade.

ER-registret är inte specifikt för salukin, utan alla inmönstrade ursprungshundar i raser som har den möjligheten (diverse nordiska ursprungs-raser och t.ex. tibetansk mastiff, afghan, basenji, osv.) samt sådana som har flyttats från sk. arbetsregister i andra länder (typ jack russell eller bordercollie etc.) ELLER avkommor från korsningsprojekt som accepterats av Kenneklubben

Slåthår nära Aleppo.
Foto: Micaela Lehtonen

(typ auktoriserade pinscher-schnauzerkorsningar, osv.).

Är vi på väg att skapa en västerländsk saluki utifrån de som går bäst på utställning då vi i inte har samma möjlighet att jaga med våra salukis som de är avlade för? Håller flera tusen års prägel på en ras utplånas i modern tid? Det är kanske ofrånkomligt liksom för många andra raser, när deras «jobb» försvinner.

Ja det är synd att det lätt leder till en slags standardisering i väst där vissa typer höjs över andra som kanske inte är lika flotta och glamorösa. Personligen tycker jag det händer väldigt lätt också när man jobbar med ursprungslinjer. Jag hör så ofta folk råda andra eller själv säga att när man importerar salukin från ursprungsländerna så skulle det vara bäst att välja så eleganta importörer som möjligt, som ser så «bekanta» ut som möjligt så där från västerländskt perspektiv. Jag tycker personligen istället att det är viktigt att åtminstone

Långhårig tik i Khan Shaikhoon.
Foto: Micaela Lehtonen

Långhårig tik i Khan Shaikhoon.
Foto: Micaela Lehtonen

delvis glömma det västerländska perspektivet och istället försöka föra vidare de mindre glamorösa men lika fullt korrekta och traditionella ursprungstyperna.

Sen är det lätt, i mitt tycke allt för lätt, att avla in mera elegans etc. om det är vad man vill, men jag tycker det är dom mera anspråkslösa traditionella typerna som är mera utrotningshotade och därför viktigare att importera och försöka bevara, just för att dom extra flotta tilltalar fler. Det betyder givetvis inte att man accepterar vad som helst och söker något så "annorlunda" som möjligt, utan jag menar historiskt korrekta salukityper som bara blivit ovanligare i väst för att vi har valt att bevara främst de elegantare typerna. Vi har tillräckligt med data från historiska beskrivningar, konst och fotografier - för att inte glömma den otroliga mängden kunskap som många i ursprungsländerna bevarat som sitt kultur- och familjeärv - för att kunna välja att importera också sådana salukityper, som är lite mindre «mainstream» i väst men ändå lika korrekta som de flottare versionerna.

En av de finaste grejerna med vår ras är ju den stora typvariationen och det är viktigt att bevara den diversiteten - och inte bara för att bevara de olika typerna i sig utan också för den genetiska diversiteten. En population med en heterogen fenotyp påvisar ju också genetisk diversitet, som i sin tur i bästa fall gynnar hälsa och vitalitet och på så sätt hjälper att bevara rasen i gott skick för kommande decennier och förhoppningsvis århundraden.

Faktum är ju att när vi tar salukin ur ursprungslandet och använder den i avel här, har vi i princip redan gjort ett mer eller mindre västerländskt

avelsval. Vi kan ju inte testa våra salukisar på samma sätt - vi får ju inte jaga riktigt vilt, terrängen och klimatet och bytet och längden och frekvensen av jakten, allt är ju annorlunda, likaså den kulturella miljön. Och ju längre linjen kommer från ursprungslandet, och sin ursprungliga funktion desto längre kommer den ifrån ursprungliga avelskriterier - FAST vi försöker avla på traditionella ursprungstyper och lynnen och attribut av alla slag och fast vi tappert försöker gissa oss till om hunden i fråga skulle ha funkat i de ursprungliga levnads- och jaktförhållandena. Perfekta förhållanden är det ju inte, men vi kan ändå sträva efter att bevara det uråldriga så gott vi kan.

Hur tänker du kring aveln?

Jag försöker hålla mig till ursprungslinjer så mycket jag kan, i förhoppningen att eftersom dom är nära sitt ursprung kanske dom också har starka ursprungliga attribut (traditionellt utseende, temperament, funktion) och förhoppningsvis kan föra dem vidare. Samma sak är det ju som sagt inte men det är så nära det ursprungliga jag kan komma.

Hittills har jag fött upp 10 kullar på 18 år. Det första fem var sådana, där båda föräldrarna var ursprungsimporter (H-kullen Israel x Israel, N-kullen Israel x Qatar, T-kullen Syrien x Syrien, S-kullen Syrien x Qatar, K-kullen Syrien x Syrien). Min 6:e och 7:e kull var sådana där båda föräldrarna var mina egna uppfödningar. Dom senaste tre kullarna har varit sådana där ena föräldern har varit mina uppfödningar och den andra en import, en av dom från Iran, en från Turkiet, en född i USA efter iranska importörer. Så mina uppfödningar har hittills varit vad jag kallar ursprungssalukin, eller så nära det jag når och kan.

*Pojke med saluki i Sawran.
Foto: Micaela Lehtonen*

*En mjuk plats i solen i närheten av Aleppo.
Foto: Micaela Lehtonen*

SALUKI

Vi har ingen egen grupp för COO-salukis i Sverige, men det kanske är en bra idé så att fler med COO-linjer ställer ut sina hundar?

Det kan vara värt ett försök med COO-klass på någon specialutställning fast tyvärr har den inte varit så populär som jag hoppats på sista åren, delvis för att jag inte har varit på utställning med mina och har inte lyckats motivera folk att komma med på samma sätt. 2018 hade vi dock 13 hundar i ökenklassen, tror det var ett rekord. Men då lobade vi hårt för det också. I Finland har vi rasspecialen en gång om året på lördag och sedan den inofficiella Saluki Show (som också har specialklasser) på söndag så det blir ett salukiveckoslut. De som är intresserade av ursprungssalukis är inte så intresserade av utställning så det är svårt att få dem med, speciellt när det ofta är någon springtävling samma veckoslut.

Tanken är att folk som annars kanske inte ser COO saluki ska få se dem flera stycken i en ring, förhoppningsvis olika typer också, och kanske tänka lite på ursprunget. För ägarna har det varit en kul grej att det är en utställningsklass där en ursprungssaluki faktiskt vinner något! För i vanliga klasser tenderar dom ju att förlora till den flottare västerländska salukin. I ökenklassen får bästa hunden och tiken priser.

När jag grundade klassen så fanns det i Finland bara en handfull ökensalukisar. Jättemånga är dom fortfarande inte eftersom det bara är jag som har hållit mig till bara ursprungslinjer i min avel (undantaget är kennel Yuzaks första kull och nu Al Sarabs J-kull) och sen importer förutom mina,

men vill man så kan man ju redan från början definiera det mindre strikt än vi gjorde.

Jag tycker det är viktigt att framhäva att västerländska och ursprungssalukina är samma ras, bara olika linjer, så tanken har för mej inte varit att skilja dem åt. Jag blir alltid glad om någon vill använda ursprungsimpporter eller deras avkommor med västerländska linjer och jag tycker inte dom i vanliga fall bör uppmuntras att ställas ut i skilda grupper, men på en inofficiell utställning som också har andra special klasser som Bästa Släthår eller Bästa Particolor osv, tycker jag det är tryggt att göra det och då just som ett tillfälle att se hur de ser ut. Så som sagt en svensk ursprungsklass i samband med er inofficiella rasutställning t.ex. kunde ju vara kul!

I USA's Desert Bred Exhibition kan alla salukin delta som har SPDBS registrering och p g a deras system där bara AKC och FCI registrerade salukin kan delta i vanliga utställningar (SPDBS registrerade är uteslutna) och p g a att deras krav till AKC registrering är så stränga, kan det innebära att hunden i desert bred klassen har mera västerländskt blod än ursprungligt. Och där kommer vi igen till det där hur man definierar ursprungssalukin.

Ser man importer som rescuehundar?

Importer är ju i allmänhet inte rescuehundar. Visserligen har dom ju ofta mycket tuffare liv bakom sig än i väst, här lever dom ju i lyx jämfört med ursprungsländerna. När jag reste runt Syrien såg

Ute på fältet i närheten av Aleppo.
Foto: Micaela Lehtonen

SALUKI

jag 50-60 salukin i superb muskelkondis och med härliga temperament. Av dem alla var det en hane som man inte fick röra. Han rörde sej fritt runt oss men var sjuk och ägaren sa att han kunde nafsas för han hade ont och han hade också väldigt svullna genitaler. Visst bodde dom ju ute och var i korta kedjor när dom var utan uppsikt och en del hade massor av fästingar mellan tårna osv. men dom var glada och sociala och uppskattade och många av människorna hade ju inte mycket dom heller så man måste ju alltid sätta det i perspektiv.

Varför står det ofta missing ancestor i stamtavlan på COO saluki man ser det även långt tillbaka våra västerländska salukis?

Importer har oftast det så i stamtavlan för att dom hundarna inte är registrerade och inte finns i något

Khattaf, import från Syrien, född 2004 i Hama trakten. Uppfödare: Mish'al al-Barazi.

*Ägare: Micaela Lehtonen. Far till Qashani S- och K-kullarna samt Non Serviam E-kullen.
Foto: Micaela Lehtonen*

Min Khattafs mamma Tayra från Almishirfeh nära Homes. Foto: Micaela Lehtonen

register som FCI accepterar och då sätts dom oftast i stamtavlan som missing ancestor, unknown, eller liknande. Ibland kan de dock också vara att den som registrerat hunden inte vet föräldrarna. I Hunddata och finska Koiranet syns i allmänhet bara de registrerade hundarna i stamtavlan, likaså på officiella FCI registerpapper.

I databaser som t.ex. Saluki Breed Archive, som inte är ett register och kan fyllas i själv, finns ibland en del av de oregistrerade anfäderna. Ett exempel är t.ex. min Khattaf som jag importerade från Syrien. När jag frågade om hans släkt så rabblade uppfödare upp hans stamtavla på 3 generationer ur minne. Men eftersom ingen av dem var registrerad så anser FCI att dom är okända och så står det därför i deras register. På Saluki Breed Archive syns Khattafs mamma och pappa (med bilder), eftersom vi träffade och fotograferade dom där, och sen är hans fars föräldrars namn där också, resten hann jag tyvärr inte skriva upp.

COO stamtavlor kan också vara förvirrande för ofta har salukina där traditionella namn som många salukin här. T.ex. både Khattafs far och farfar hette Janaah. Tayra är t.ex. också ett väldigt vanligt tiknamn.

Ett annat exempel är t.ex. min Farha från Israel som var uppfödd av en beduin. Trots att hon, hennes föräldrar och deras föräldrar alla var beduin-uppfödda och aldrig lämnade öknen, var de alla FCI-registrerade. Detta tack vare att bl a Zafra Sirik regelbundet åkte till beduinerna i Negev öknen och förde mat och vaccin till dem och flera av salukina genomgick inmönstring och registrerades. Israel är ett FCI land.

Beduinerna själva brydde sig inte om registrering- en men det var ett sätt att bevara stamtavlorna och möjliggöra ökensalukinas användning i avel också inom FCI-registret. Min Lublub (officiellt Thuraya) hade en liknande situation då hon blev registrerad i Bahrain som också är ett FCI-land.

Micaelas tips på läsvärd litteratur om salukin är bland annat The Saluqi - Coursing Hound of the East, redigerad av Gail Goodman. Det är den verkliga COO-salukibibeln.

Sir Terence Clark har skrivit en hel del bra böcker om COO-saluki också, främst om rasens historia och sen hans memoir My Life With Salukis, som är den nyaste.